

ÉRTHETŐ VERS A MERENGŐHÖZ

Torok Csaba

Dévai Dévay Lajosnak
gyermeki szeretettel,
szülőfalumba.

agyonpecsételt bélyegek:

„Az a fontos, hogy senkinek se hízelegjünk
még a népnek se.”

Stendhal

„A közvélemény egyetlenegy vágyunk
feláldozását sem éri meg.”

Anatole France

kezdődött minden a legmélyebb orgonasípbal
azóta is bűg
(de hol)
és őszinteségem lovával szekrényed tetején
azóta is nyargal
(de hol)

fejed szilclává merevedett
fejed jégtűfelhők felett
fejed a vér várt használata
alázatos ügyben

arcod a bátrak elnyugvása
arcod arcoknak szeretete
arcod minden megfoghatatlan
avatott szolgája

szavad

bükkfák csattanó fagyhalála
 tévedt rianás a hörgő balatonon
 és kapaszkodó kecskekörmök
 kanadai prérük csöppenő méze
 farkasordító beregi táj
 s cuppogó budai mentholos

szavad

összetaposott tárogatók
 elúszott nagymajtényi síkon
 és latin szállóige
 a titanic öntelt férfikara
 preparált ölyvök a falon
 és hegesztő harangszó

szavad

kibombázott emberi belek
 nemzeti süngöndrótokon
 und schweizer alpenmilchschokolade
 golyó fröccsentette dinnyelé
 felszabdalt perzsaszőnyegen
 és alácikázó legyek

szavad a
 múzeumór
 aggályoskodása

szikkadt javak az üveg alatt
 leprévelt krisztusi kín
 nincs már kit megváltani ok
 (tyukjaid a káröröm mosolya)
 fokosod feje szerszámfiókban
 őrzött fringiad kocsisnak borralaló
 gazokat irtson tanmesék mezején
 (pincéd fáraók sírkamrája)
 szélmalmod légúrbe fordul a vásznon
 az aranyinga embertyit késik
 a könyvek betűt koldulnak a póktól
 (padlásod alkímista műhely)
 a kandalló túlvilági macska dorombolása
 a tűzök becses farkára molyok alkuszna
 „mért maradjon porban aki többet falhat”
 (potyogtató körtefáid az idő)
 a fűtca ötórái teádba prűszköl
 a békesség lelkiismeretét simogatja
 kitatarozza a hitet a félelem
 (zongorád a visszhang ágyasháza)
 a luga és a kút vérszerződést kötnek
 a kapualj kétségbeesett lopásra készül
 nekibúsult patkányok kutyát koszorúznak
 (bölcös bosszú a kegyelet)
 a perselyben szándékok vigasztalják egymást
 a zoltárok hú fűjtatója röntgent kér
 kötelek jajszava bontja a tornyot
 (házad a fundamentum remegése)

megdőlt váraid
idegen kezeken
dobra kerültek

nem panaszkodhatom
csak éppen fáj az illendő egyezkedés
s ez a katorászás a csódtömegben
ugyan mit adhatnék
csorbult
szavaidért

a kegyetlent menthetik önadott sebei
de nekem testvéri nyílvevessző peneg a
térdemben
a fehérség birálatát ruhámra irtam meg
tisztíthatatlan az utca porával kirívó
gyászomban
megbecstelenített fűzőld famozdonyom után
és a pofont a hátam mögötti padból kaptam
parancsra
barlangkutató meztelen talpamon féltékeny
csalántó adta ki lelkét nevelő szándékkal
gyereknek
a fához kötöttnek gyümölcshullató fáradása
tollászkodó tyúkoknak gondtalan ebédutánja
szomjamban

talán ennyit
ha dicsekszem is
micsen többem
tör a szavam
időd
nyűg
meredő világod
talpunkra tapadt
nyelvünk

kezdődött minden a legmélyebb orgonasípval
azóta is bűg
hol és mikor
döftük át egymást meggyötört szavainkkal
hol és miért

azután
sokáig semmi
csak mikor és hol és miért
s ez a megszabadított kietlenség